

Arrest

nr. 177 483 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen voor hem en zijn gezin met en een vrees jegens de nationale autoriteiten omdat hij in 2007 vertrouwelijke informatie aan Georgië heeft doorgespeeld.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 110 839 van 27 september 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in Ingoesjetie voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In het arrest wordt o.a. vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van verzoeker met zijn autoriteiten omdat hij in 2007 vertrouwelijke informatie aan zijn Georgische vrienden zou hebben doorgespeeld.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een protocol van huiszoeking d.d. 9 maart 2013, twee oproepingsbrieven d.d. 22 augustus 2013 en 5 september 2013, een bevel tot strafrechtelijk onderzoek d.d. 27 februari 2014, een protocol van de ondervraging van zijn dochter als getuige d.d. 10 juli 2014, een schriftelijke verklaring van zijn zoon d.d. 5 november 2014 met een kopie van zijn binnenlands paspoort en de enveloppe waarmee dit document hem bereikte, een uittreksel uit het bevolkingsregister waarin de naam van zijn advocaat wordt vermeld, een internetartikel aangaande de moord op zijn advocaat, kopieën van vonnissen van zijn eerste strafzaak, een bewijs van woonstregistratie op naam van zijn advocaat en een enveloppe waarmee bepaalde documenten hem werden opgestuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 110 839 van 27 september 2013 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor

vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers huidige kritiek dat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn echtgenote M.O. en zoon H.O. een frappante interesse zouden hebben in de tweede asielaanvraag die zij indienden, doch dat "waaruit men deze "frappante desinteresse" meent af te leiden wordt niet vermeld noch kan dit als evident worden beschouwd", mist feitelijke grondslag en elke ernst, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hierin wel degelijk en afdoende wordt vermeld en gemotiveerd waarom er in hun hoofde sprake is van een gebrekkige interesse, met name: "De geloofwaardigheid van deze bijkomende feiten wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat ook hierover u en uw gezinsleden, die zich nochtans op dezelfde asielmotieven baseren, onaannemelijk slecht op de hoogte blijken en hiermee een frappante desinteresse aan de dag leggen met betrekking tot hun asielprocedure. Zo weet u niet te zeggen wanneer uw dochter werd gehoord in het kader van het strafonderzoek naar u. U bent bovendien onzeker over wie of waar zij ondervraagd zou zijn (DVZ 2e AA rubriek 17). Uw verklaringen dienaangaande zijn opvallend beperkt. Uw echtgenote bevestigt weliswaar de dood van uw advocaat en een ondervraging van uw dochter, maar kan, dit ondanks haar contact met haar dochters, niets vertellen over de inhoud van deze ondervraging. Ook wanneer zij gevraagd werd uw problemen in de Russische Federatie toe te lichten, diende zij een antwoord schuldig te blijven. Dat uw echtgenote niet is staat is om essentiële kernpunten van jullie gezamenlijke asielaanvraag toe te lichten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Ook uw zoon blijkt niet geïnformeerd, hoewel hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag wél nog uitgebreidere verklaringen wist af te leggen. Hij kan slechts aangeven dat u nieuwe documenten zou ontvangen hebben, maar kent inhoud noch moment waarop deze documenten u zouden bereikt hebben (DVZ 2e AA Haron, rubriek 15, 18). Hij vermeldt de dood van uw advocaat, maar geen bijkomende feiten zoals huiszoekingen of de ondervraging van zijn zus (Ibid.). Ook hij blijkt een opvallende desinteresse in uw vermeende problemen in de Russische Federatie aan de dag te leggen, dewelke niet te rijmen valt met een geloofwaardig gezamenlijk asielrelaas."

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en hij werpt er geen ander licht op.

De Raad wijst er voorts op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 110 839 van 27 september 2013 waarin in het kader van zijn eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken -zoals o.a. het merkwaardige feit dat het door verzoeker neergelegde bewijs van woonstregistratie en uittreksel van het bevolkingsregister d.d. 23 januari 2014 beiden nog de voorheen op 2 december 2013 overleden heer B. vermelden als bewoner van zijn adres-, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten waarmee hij zijn problemen met en vrees jegens zijn autoriteiten tracht te staven geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker legde overigens, zo werd eerder vastgesteld, in het kader van zijn eerste asielaanvraag gefabriceerde documenten neer.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt

om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 juli 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend teneinde een aantal nieuwe documenten voor te leggen (een protocol van huiszoeking d.d. 9 maart 2013, twee oproepingsbrieven d.d. 22 augustus 2013 en 5 september 2013, een bevel tot strafrechtelijk onderzoek d.d. 27 februari 2014, een protocol van de ondervraging van haar dochter als getuige d.d. 10 juli 2014, een schriftelijke verklaring van haar zoon d.d. 5 november 2014 met een kopie van zijn binnenlands paspoort en de enveloppe waarmee dit document hem bereikte, een uittreksel uit het bevolkingsregister waarin de naam van haar advocaat wordt vermeld, een internetartikel aangaande de moord op haar advocaat, kopieën van vonnissen van haar eerste strafzaak, een bewijs van woonregistratie op naam van haar advocaat en een enveloppe waarmee bepaalde documenten haar werden opgestuurd). Zij wijst er op dat niet alle documenten beoordeeld zijn. Zij licht toe dat de authenticiteit van een document in vraag kan gesteld worden, doch dat de commissaris-generaal niet zonder meer documenten zonder de bewijswaarde individueel te beoordelen kan uitsluiten. Verzoekende partij vervolgt dat de documenten die zij heeft neergelegd haar asielrelaas onderbouwen en zij stelt vast dat ook in de beschikking geen antwoord wordt gegeven op haar vaststelling dat de protocollen van de huiszoeken niet individueel werden onderzocht, maar aan de kant geschoven worden omdat zij laattijdig werden neergelegd en de geloofwaardigheid niet meer kunnen herstellen. Verzoekende partij is tevens van oordeel dat de schriftelijke verklaring van de zoon aangaande de huiszoeken niet afdoende individueel werd onderzocht en gewoon wordt geweigerd omdat het document geen overtuigend objectief bewijs vormt. Verzoekende partij herhaalt dat de verklaringen die zij heeft afgelegd samen met

de documenten *in concreto* moeten behandeld worden. Tot slot stelt verzoekende partij dat er ook geen antwoord wordt gegeven in de beschikking over haar vaststelling dat de bestreden beslissing stelt dat CEDOCA na grondige opzoeken geen enkel spoor kon terugvinden met betrekking tot de nieuwe rechtszaak tegen verzoekende partij, doch dat daarin niet gespecificeerd wordt wat de inhoud van dit grondig onderzoek is.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten en afgelegde verklaringen, en worden deze elementen wel degelijk aan een onderzoek onderworpen, waarbij elk van de elementen (afzonderlijk) wordt belicht en behandeld, doch verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing en de beschikking wordt vastgesteld. De Raad benadrukt dat, zoals in de beschikking d.d. 19 juli 2016 wordt gesteld, *“aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 110 839 van 27 september 2013 waarin in het kader van zijn eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken -zoals o.a. het merkwaardige feit dat het door verzoeker neergelegde bewijs van woonregistratie en uittreksel van het bevolkingsregister d.d. 23 januari 2014 beiden nog de voorheen op 2 december 2013 overleden heer B. vermelden als bewoner van zijn adres-, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten waarmee hij zijn problemen met en vrees jegens zijn autoriteiten tracht te staven geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker legde overigens, zo werd eerder vastgesteld, in het kader van zijn eerste asielaanvraag gefabriceerde documenten neer.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op. Haar algemeen betoog waaruit blijkt dat zij het o.a. niet eens is met hetgeen omtrent de door haar aangebrachte protocollen van de huiszoeken en de schriftelijke verklaring van haar zoon aangaande de huiszoeken wordt vastgesteld, vormt geen dienstig verweer en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat (in de beschikking geen antwoord wordt gegeven op de vaststelling dat) de bestreden beslissing stelt dat Cedoca na grondige opzoeken geen enkel spoor kon terugvinden met betrekking tot de nieuwe rechtszaak tegen haar persoon, doch dat niet gespecificeerd wordt wat de inhoud van dit grondig onderzoek is, stelt de Raad vast dat in de door de commissaris-generaal als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie (AD, stuk 6, map 'landeninformatie, "COI Case - ING2016-001 - Ingoesjetie - 12/22885" d.d. 27 mei 2016) duidelijk en concreet wordt gespecificeerd in welk kader/naar aanleiding van welke vraag onderzoek door de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal (Cedoca) werd gevoerd en welke bronnen hierbij werden gecontacteerd en geconsulteerd. Meer bepaald leest men in de betreffende informatiebundel het volgende: *“Voor deze COI Case heeft Cedoca onderzoek gedaan naar aanleiding van volgende vraag: De heer Issa Ozdoev is jarenlang minister van Sport en Toerisme geweest onder Ziyazikov. Hij zou nog tijdens zijn ambtstermijn al eens het voorwerp zijn geweest van een rechtszaak rond machtsmisbruik en corruptie, maar zou in cassatie zijn vrijgesproken naar eigen zeggen (één bron meldt voorwaardelijke veroordeling). Inmiddels zou hij opnieuw het voorwerp zijn van een nieuw onderzoek naar verduistering van overheidsgeld. Kan over de eerdere rechtsza(a)k(en) (2007 en/of 2009) iets worden teruggevonden, en vooral: is er iets terug te vinden over een eventueel lopende nieuwe rechtszaak/onderzoek naar betrokkene (na 2013)? Indien wel, zijn er aanwijzingen dat deze rechtszaak een politieke afrekening zou zijn, of betrokkene onevenredig zwaar gestraft dreigt te worden? Hiervoor heeft Cedoca opzoeken gedaan in de (betalende) internationale nieuwsdatabank van Factiva, de Russische nieuwsdatabank Novoteka, op diverse Russische en Ingoesjetische nieuwssites en in publieke bronnen op het internet via de zoekmotoren Google, Yandex en Rambler. (...)”*. Uit de betreffende informatie blijkt dat Cedoca geen informatie/spoor kon terugvinden met betrekking tot een eventuele nieuwe rechtszaak (na 2013) tegen verzoekende partij, terwijl daarentegen wel en veel informatie werd teruggevonden aangaande de rechtszaak in 2009 tegen verzoekende partij.

De Raad wijst er ook op dat de bewijslast in asielzaken in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust en het dus in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt om haar beweringen omtrent de nieuwe, recentere rechtszaak tegen haar persoon met concrete en objectieve gegevens te staven, waar zij, nu aan de door haar neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht en zij voor het overige geen concrete, objectieve en bewijskrachtige informatie dienaangaande neerlegt, in gebreke blijft.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen, zoals o.a. haar stelling dat de documenten die zij heeft neergelegd haar asielrelaas onderbouwen, en algemene kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 19 juli 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS